

TÚNÓDÉS A BETHESDA PARTJÁN

Jn 5,2—8

A gondviselő Istennek legyen hála, aki felvirrasztotta ránk az új esztendőt.

Az egymásba szivárgó évek határmezsgyéjén állva e helyről is rá-
tok köszöntöm a Boldog Újesztendőt. A este terített asztalok mellett po-
hár poharat keresett az összecsendülésre, kéz kezét a kézfogásra, ajak
ajkat a csókolgatásra; itt most lelkünk keresi azt a fénysávot, amely
amely a boldog új esztendő felé vezérel minket. De az előrenéző em-
bernek egy kissé mindig Janus-arca van, a másik felével a megtett
útra tekint vissza. Ezt cselekedjük mi is: hátratekintve nézzünk előre.

Mindannyian szeretünk fényképeket nézegetni, nosztalgiával meren-
günk néha azokon szemlélődve és megállapítva: kopaszodunk, szürkü-
lünk, terebélyesedünk, vagy tőporodunk. Más esetben felkiáltunk: azóta
mekkorát nőtt, gyarapodott ez a gyermek.

Vegyük kezünkbe mi is most az év fényképét, és szemlélődjük el
rajta: milyen is volt? Arcéle mosolyt, derút, komolyságot, haragot su-
gároz-e vissza reánk? Homlokán voltak-e súlyos gondredők, szemében
könyvek, fogával harapott-e belénk, nyelvet öltött-e ránk, füle kíván-
csibb volt-e, mint eddig, titkainkra? Ugy vélem, hogy legtöbbünk ré-
szére 1981 átlagesztendő volt. A természet végezte a maga dolgát. Volt
csúszós, fagyot fúvó tél, jókor érkezett ágzöldítő tavasz; hosszú, forró
nyár; ugyancsak hosszú langyos ősz. Karácsony este gyermekszívünk
hiába esdte: szállj le, tiszta hó, a földre! Mégis fekete volt az angyalok
készkezője. És a mai nap is áprilist játszik az ég, aranyló glóriát ter-
rít a Hargita homloka köré, s a templom körüli gerlek torkát énekre
nyitogatja. Ez a kellemes szép idő részünkre Isten újévi ajándéka.

És a mi egyéni életünkről mit mondhatunk? Aki jót vetett, jót is
aratott, aki szelet vetett, vihart aratott, aki másnak vermet ásott...
folytathatók a végtelenségig a bölcs bibliai fogalmazások beteljesülé-
sét. Vagy igazat adhatunk a költő megfogalmazásának, hogy: „Volt,
aki sorsának elébe ment, Volt aki sorsa elől megfutott, Volt, aki li-
hegve egyhelyben állt, Volt, aki egyhelyben messzire jutott.“

Egyházi életünk határozott fejlődéséről adhatunk számot. Már elő-
ző évekből hozzászoktunk, hogy statisztikai adataink rohamosan növe-
kednek, miközben a környező falusi eklézsiáinkban ilyen arányban
csökkennek. Mert a legtöbbet kereszteltünk, konfirmáltunk, eskettünk,
temettünk az idén az egyházközség történetében. Sajnos a statisztikai
gyarapodás a temetési szertartásokra vonatkozóan is igaz. Sok nagy-
szerű embert, férfit, nőt kísértünk ki a végső pihenőhelyre, akiknek
egykori ülőhelye a templomban eszünkbe juttatja most, hogy „itt van
az távollevő“. Kegyeletes emlékezésünk legyen az aranyfonál, mely szí-
vüinktől porladó szívükig ér.

Most pedig szemlélődésünk kapcsán a kisebb egységekről nézzünk
az emberiség nagy összességére. Mi történt a nagyvilágban, a négy és
fél milliárdnyi emberbolyban? Szilárdult-e a béke, amelynek érdeké-
ben annyit beszélünk, írunk vagy éppen imádkozunk? A bibliai alap-

igéhez kell visszatérnünk, és a történet vonatkozásaiból kell kielemeznünk a dolgok jelenlegi állását.

A történet szerint Jézus egyszer a Bethesda tó partján időzött. Ez a tó arról volt nevezetes, hogy a betegek gyógyulást kerestek és sokszor találtak is a tó vizében. A néphit szerint időnkint angyal jelent meg ott, és libbenő szárnyával felkavarta a vizet. Aki a zavarodás után először lépett be a vízbe, betegségéből meggyógyulhatott. Jézus a sok beteg közt látott egyet, aki sóvár szemmel figyelte a vizet, de akinek arcvonásain reménytelenség honolt. — Mióta vagy beteg? — fordult hozzá. — Kereken harmincyolc esztendeje, Uram. — Akarsz-e meggyógyulni? — tűzte rá átható tekintetét. — Hogyne akarnék, csak nincs erőm, hogy a zavarodás után elsőnek lépjek a vízbe és pénzem sincs, hogy embert fogadjak, aki felöleljen és elsőnek betegyen a vízbe. — Kelj fel, vedd a te mankódat és járj — parancsolta neki Jézus szavával, tekintetével, áradó lelkével. Az ember szót fogadott neki „s azonnal meggyógyula és jár vala“.

Az életet tekintsük olyannak, mint a Bethesda tavát, amelynek partján javulni akar a súlyos bajokban szenvedő emberiség. A világon mindenütt békét, igazságot, összhangot várnánk, az igazak összefogását a jóra, és helyette látjuk a fokozott fegyverkezést, a neutronbomba árnyékát, a gonoszak összeesküvését az élet elpusztítására. A harmincyolc éves beteg sóvárgásával várja az emberiség a gyógyulást.

Ezért kell megkeresnünk a kivezető utat! A vallásos ember felismerése szerint ez nem lehet más, mint Jézushoz menni, aki türelmesen vár minket az élet Bethesda partján és biztat: *szeress!* Gyógyulj ki a betegségedből. Kelj föl és járj!

Ismerünk egy régi görög legendát, amely még jobban megvilágítja ezt a gondolatot. Kréta szigetén valamikor egy szörnyeteg lakott, aki fiatal életeket, fiúkat, és leányokat követelt évi adóként a környező népektől, s azokat bevitték neki barlangjába. A Minotaurusz — mert így hívták a szörnyet — hosszú időn keresztül megkapta a kiszabott életadót, s azokból hosszabbította meg életét. Sokan próbálták a szörnyet megsemmisíteni, de egy ideig senkinek sem sikerült, mert a próbálkozók eltévedtek s végül elpusztultak odabent a labirintus kanyargós folyosóin. Végül egy Theseus nevű hős vállalkozott a szörnyeteg elpusztítására. Ariadnétól, a szép királylánytól egy gomolyag fonalat kapott, azt a kijáratnál bemenetelkor egy fához rögzítette, bekísérte az áldozatra szánt ifjakat, leleményesen legyőzte a Minotauruszt és a gomolyagból lefektetett fonal segítségével megtalálta a kijáratot a szabadba. Ettől kezdve mindenki a győzőt áldotta, aki megszabadította népét a szörnyetegtől.

A háború Minotaurusza ősidők óta szedte és szedi áldozatait világszerte. Régen csak a fegyverforgatókból szedte, ma már a gyermekekből és védtelen öregekből is. Régen egy ország vagy néhány ország területére korlátozódott a csatater, ma a totális csapás vagy ellencsapás korában az egész föld lehet egyetlen csatater, ahol győztes már senki sem, de vesztes az egész emberiség lehet.

Meg kell keresnünk a kivezető utat! Theseus is megtalálta a fonál segítségével. Mi is megtaláljuk, ha Jézushoz fordulunk. Kezünkbe adja az ő fonalát: *Szeress!* Minden bajtól megmenekülsz, ember!

A mi szűkebb, mindennapi életünkbe zökkenve vissza, megállapíthatjuk, hogy nálunk is és most is megvan az életnek a Minotaurusza, amely ugyan nem életeket kíván áldozatul, de időt, energiát, anyagi és szellemi javakat. De ebből is van kivezető út: fokozottabb éberség s a felsőbb irányítókhoz való helyes igazodás.

Így állunk és tünődünk az 1982. év első reggelén. Mintha csak Bethesda partján állanánk, figyeljünk Jézus szavára, aki reményt kelteően biztat: *csak szeress! Istent és embert! S meglásd, minden bajodból kigyógyulsz. Egészségesen érkezel az esztendő túlsó partjára. Ámen.*

SZABÓ ZOLTÁN

MENNYIVEL VAGY TOK TÖBBEK?

Mt 5,46—47

Az emberi élet örök jellemzője a fejlődés. Jézus tanítása, „Legyetek azért tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes“, nem valósulhat meg egyik napról a másikra. Ez egy hosszú folyamat, mely elkezdődött valamikor a teremtés hajnalán s kisebb-nagyobb megállásokkal, majd nekirugaszkodásokkal folytatódott mind a mai napig és folytatódik a mi életünkben is. Ha összehasonlítjuk mai életünket a tegnappival, vagy elődeink, őseink életével, mindjárt észrevesszük, hogy az élet minden területén mennyire érvényesül a fejlődés, az előrehaladás.

A fejlődés megvalósulását látjuk a tudományban. Évezredekkel ezelőtt az ember imádta a napot, a különböző természeti jelenségeket, mert nem ismerte; ma energiájukat próbálja felfogni s életünk jobbátételére felhasználni. Az ősember, ha felnézett a csillagos égre, a megismerhetetlen titokzatosságot látta benne, s hitte hogy élete a csillagok járásától függ. Ma tudjuk, hogy a csillagok is éppúgy alkotó elemei a mindenségnek, mint a földünk, melyen élünk. Fejlődést látunk a közlekedésben. Alig másfél századdal ezelőtt még óriási távolságok léteztek a földön. Az emberek lassan közlekedtek. Ma gépek szállítanak, melyeknek sebessége még a hangét is túlhaladja. A távolságok csökkentek, s a föld mind kisebb lett, azzá tette az emberi tudás fejlődése.

Óriási fejlődést tapasztalhatunk a művelődés területén. Néhány évszázaddal ezelőtt ritkaságszámba ment az írni, olvasni tudó ember. A felfedezések, az új eszmék éveken, sőt évtizedeken keresztül, csigalassúsággal terjedtek egyik országból a másikba. Aztán jött a nyomda, a telefon, a rádió, a televízió, s ma pillanatok alatt megtudhatjuk azt, ami a föld másik oldalán, ezer kilométerekre tőlünk történik.

Gondoljunk a sport világra, ahol az ember akaratával, tudásával és fizikai erejével mind csodálatosabb eredményeket ér el, amelyek azonban csak ideig-óráig maradnak csúcsok, mert ott is érvényesül az élet örök törvénye, a fejlődés.

A fejlődés egyik mozgató rugója az ember örök elégedetlensége, szüntelen többrevágása. A fejlődést azok az emberek valósítják meg,